

การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาคณะวิทยาการ จัดการเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ที่ต้องทำตามระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

A Comparative Study of Faculty of Management Sciences Students' Opinion about Student Dress Code Based on Buriram Rajabhat University Regulation

สายใจ ทั้นการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชาคณะวิทยาการจัดการ ที่มีต่อระเบียบการแต่งกายมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ.2550 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการทุกสาขาวิชาที่ลงทะเบียนเรียนปีการศึกษา พ.ศ. 2550 ได้แก่ การจัดการทั่วไป การตลาด บัญชี เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว บริหารทรัพยากรมนุษย์ และนิเทศศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 และ 4 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง สาขาวิชาละ 20 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 320 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กลุ่มตามสาขาวิชา วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ใช้สถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้ การวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาสาขาวิทยาการจัดการจัดการทั่วไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการแต่งกายว่าทำให้นักศึกษามีระเบียบวินัยดี มีการแต่งกายไปในทิศทางเดียวกันทำให้เป็นเอกลักษณ์ เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจคือเครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด นอกจากเครื่องแบบนักศึกษาแล้วควรมีเสื้อประจำสาขา มีเข็มกลัดบอกระดับชั้นปี สาขาวิทยาการจัดการตลาด มีความคิดเห็นว่านโยบายการแต่งกายเป็นนโยบายที่ดี ทำให้ดูดี เรียบร้อย ใครมองก็ดูน่ารัก เป็นการรักษาภาพพจน์มหาวิทยาลัย เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ คือ เครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบ นอกจากเครื่องแบบนักศึกษาแล้วควรมีเครื่องแบบประจำสาขาที่ใส่ได้อย่างอิสระ สาขาวิชาบัญชี มีความคิดเห็นว่านโยบายการแต่งกายทำให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นนักศึกษาที่ดี เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ คือ เครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด นอกจากเครื่องแบบนักศึกษาแล้ว ควรมีเครื่องแบบประจำของสาขา ชุดประจำห้อง หรือชุดจำลองสำหรับทำกิจกรรม สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายให้ถูกระเบียบ เป็นการส่งเสริม ทำให้นักศึกษามีระเบียบมากขึ้น ทำให้มหาวิทยาลัยมีภาพลักษณ์ดี เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ คือชุดนักศึกษาตามระเบียบมหาวิทยาลัย นอกจากเครื่องแบบนักศึกษาแล้ว ไม่ควร มีเครื่องแบบชนิดอื่น

เพิ่มเติมเท่าที่มีอยู่ก็เพียงพอแล้ว สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายมีความเหมาะสม แต่งแล้วดูดีมีความมั่นใจในการไปเรียน เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ คือชุดสูท เพราะสง่างาม นอกจากนี้ เครื่องแบบนักศึกษาแล้วควรมีควรมีชุดสาขาสวมใส่ไปฝึกงาน สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีความคิดเห็นว่าการแต่งกาย ให้ถูกระเบียบตามที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดเหมาะสมแล้ว เรียบร้อย สุภาพ ใส่แล้วดูดี มีคนชม เครื่องแบบ ที่นักศึกษา พึงพอใจและมีความภาคภูมิใจ คือเครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด แต่ควรให้ใส่กระโปรงจีบรอบ นอกจากนี้ เครื่องแบบ นักศึกษา ควรมีเสื้อประจำสาขา ชุดประจำจังหวัดบุรีรัมย์และเสื้อแจ๊คเก็ต มีตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย สาขาวิชาบริหาร ทรัพยากรมนุษย์ มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบเป็นการแต่งกายที่เหมาะสม เรียบร้อย สง่างาม สามารถติดต่อดูงาน ได้สะดวก เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจเป็นเครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด แต่ควรให้ใส่กระโปรง จีบรอบ นอกจากนี้ เครื่องแบบนักศึกษาแล้วไม่ควรมีเครื่องแบบอื่นเพิ่มเติมเพราะทำให้สิ้นเปลือง สาขาวิชานิติศาสตร์ มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบเหมาะสมแล้ว เป็นนโยบายที่ดีมีระเบียบเรียบร้อยสมกับเป็นนักศึกษา นอกจากนี้ เครื่องแบบนักศึกษาแล้วควรมีชุดประจำสาขาที่สามารถทำทุกกิจกรรม เคลื่อนไหวได้สะดวกและชุดประจำถิ่นอีสานใต้เพื่อ แสดงถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น

คำสำคัญ : คณะวิทยาการจัดการ , ระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ว่าด้วยการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา พ.ศ.2550

ABSTRACT

The purposes of his study were to compare opinion of Faculty of Management Sciences' students opinion towards the 2550 B.E. Buriram Rajabhat University Dressing Code. The samples were 320 students randomly selected from all the 1st and 4th year students of Management Sciences Faculty registering in 2550 B.E. : General Management, Marketing, Accounting, Business Economics, Business Computer, Tourism Industry, Human Resource Management, and Communication Science. The research instruments were a questionnaire and an Interview Form. The collected quantitative data were analyzed through percentage, mean, standard deviation, and analysis of variance while the qualitative data was analyzed by content analysis.

The researcher found the General Management students pointed out that the policy of wearing uniform made the students well-behaved, have the unity of wearing and be their identity, and the uniform that they were satisfied and proud was the university's uniform. They also suggested that their program should have its own uniform including pin endorsed the year of the students. The Marketing students believed that dressing policy was good, it made the students look good, tidy, lovely, and keep the university's image. The uniform that these students were satisfied and proud was the specified university uniform, and they suggested the uniform of their program too. The Accounting students stated

that the dressing policy generated order, tidiness, and well-behaved students. Their satisfied and proud dressing code was the university uniform. They suggested their program uniform, group uniform, or casual clothing for activities. The Business Economics students thought that the dressing code supported the students' discipline, created university's good image, their satisfied and proud dressing code was the university uniform, and they did not want other kinds of uniform. The Tourism Industry students also thought that the university dressing policy was appropriate, the students were self-confident when they wear university uniform, and they were satisfied and proud with their suit because they look nice in wearing suit. Beside the university uniform, they suggested their program uniform worn when they are interns. The Business Computer students stated that wearing the specified uniform was suitable, tidy, polite, admiring, and they were also satisfied and proud with the university uniform and preferred pleated skirt. They suggested their program clothing, Buriram Province Attire, and jacket with university logo. The Human Resource Management students agreed that wearing the university uniform was suitable, tidy, graceful, advantage in contacting people about work. They preferred the university uniform and agreed with the Business Computer students about wearing pleated skirt. They did not want other uniforms because they have paid a lot of money. Finally, the Communication Science students thought that wearing the university dress code was proper, a good policy generating tidiness and discipline. They would like to have the uniform of their program which can be worn to do all activities and easy to move, and the local clothing for northeastern people- to conserve local culture.

Key Words : Faculty of Management Sciences, Regulation of Buriram Rajabhat University on Student Uniform

บทนำ

เครื่องแบบนักศึกษาเป็นส่วนประกอบสำคัญในการสร้างระเบียบวินัยให้กับนักศึกษาและสร้างความนิยมชมชอบให้กับผู้พบเห็นทั่วไป เป็นสิ่งส่งเสริมให้การติดต่อประสานงานกับหน่วยงานเป็นไปอย่างรวดเร็ว การมีเครื่องแบบนักศึกษาทำให้ดูเรียบร้อยเป็นระเบียบอันถือเป็นวิถีอันดีงามของสังคม

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เป็นคณะที่เปิดสอนวิชาชีพธุรกิจ 8 สาขาวิชา นักศึกษาจึงมีความทันสมัย หลายคนจะดำเนินชีวิตตามกระแสสังคมตามยุคสมัยแฟชั่น ปัจจุบันมีคำพูดยอดนิยมติดปากมาก คือ “คับสั้น รัดตัว ตึงเปรี๊ยะ” รองเท้าหลากสีส้น สำหรับนักศึกษาชายหลายคนนิยมสวมกางเกงยีนส์ขาดๆ เก่าๆ เสื้อล่อยชาย ผอมยาว รุงรัง ค่านิยมเหล่านี้ทำให้นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบจากมหาวิทยาลัยอย่างมาก ในขณะที่นักศึกษาอีกหลายคนยังยึดมั่นในระเบียบวินัยอย่างเข้มงวดก็จะส่งผลต่อชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ดีของมหาวิทยาลัย ผลงานวิจัยของศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพหรือกรุงเทพโพลล์. (<http://bangkokpoll.bu.ac.th/poll>) ได้ให้ข้อสรุปว่า การแต่งกายของนิสิตนักศึกษาจะก่อให้เกิดผลเสียหรือปัญหาอาชญากรรม อาทิ การล้วงละเมิดทางเพศ การข่มขืนมากถึงร้อยละ 59.9 รองลงมาคือเสื่อมเสียต่อสถาบันและตนเองร้อยละ 17.8 และก่อปัญหาจี้ปล้นวิ่งราวทรัพย์สินร้อยละ 5.10 ส่วนมาตรการที่จะนำมาใช้ในการแก้ปัญหานิสิตนักศึกษาร้อยละ 47.5 เห็นว่าควรใช้กฎระเบียบสถาบันการศึกษามาเป็นตัวบังคับอย่างจริงจัง ร้อยละ 30.2 ใช้การรณรงค์หรือชักจูงใจให้นิสิตนักศึกษาหันมาแต่งกายให้เหมาะสม ร้อยละ 15.7 เห็นควรใช้มาตรการทางกฎหมายบังคับให้ผู้ผลิตเลิกผลิตเสื้อนักศึกษาที่พิถีพิถันหรือมีขนาดเล็กเกินไป ร้อยละ 60 กลับเชื่อว่าปัญหาเรื่องการแต่งกายไม่เหมาะสมยังคงมีอยู่ ซึ่งร้อยละ 22.3 เชื่อว่าปัญหาดังกล่าว จะไม่สามารถหมดไปได้ ส่วนผลงานวิจัยอีกเรื่องหนึ่งในหัวข้อ “ความคิดเห็นต่อปัญหาการแต่งกายของนิสิต” โดยเก็บข้อมูลจากนิสิต นักศึกษาจากสถาบันการศึกษารัฐและเอกชนทั่วประเทศ 19 แห่ง จำนวน 1,743 คน ระหว่างวันที่ 28 มิถุนายน-16 กรกฎาคม 2550 สรุปผล การแต่งกายนิสิตนักศึกษาในปัจจุบันเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน มีนิสิตนักศึกษาเห็นด้วยร้อยละ 72.6 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 12.8 ไม่แสดงความคิดเห็นร้อยละ 14.6 และถือว่าเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงร้อยละ 54.2 (<http://bangkokpoll.bu.ac.th/poll>)

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยต้องการทราบว่านักศึกษาแต่ละสาขาวิชามีความคิดเห็นเรื่องการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์อย่างไร จึงได้ทำการวิจัยเรื่องนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาทุกสาขาวิชา คณะวิทยาการจัดการที่มีต่อระเบียบการแต่งกายของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ.2550

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะระเบียบการแต่งกายนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ.2550
2. ศึกษาเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 ทุกสาขาวิชา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์เท่านั้น

วิธีวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโดยใช้ฐานข้อมูลระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ว่าด้วยระเบียบการแต่งกายนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ.2550 เครื่องแบบที่นักศึกษาพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจที่ได้สวมใส่และเครื่องแบบแบบชนิดอื่นๆ ที่นักศึกษาต้องการและแบบสัมภาษณ์เจาะลึก (Depth Interview) เป็นชั้นปี

2. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยบรรยายในรูปของร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย t-test และการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน เพื่ออธิบายและเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องความพึงพอใจในการแต่งกาย จำแนกตามตัวแปรของสาขาวิชา โดยที่ ตัวแปรอิสระ คือ ชั้นปีที่ศึกษา เพศ สาขาวิชาที่เรียน และตัวแปรตาม คือ ความสุข ความภาคภูมิใจที่ได้สวมเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ได้ฐานข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ. 2550

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 59.2 นักศึกษารับทราบระเบียบการแต่งกายจากกองพัฒนานักศึกษามากที่สุดร้อยละ 65.3 นักศึกษามีความพึงพอใจในเครื่องแบบนักศึกษาระดับมากที่สุดร้อยละ 42.2

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการแต่งกายของนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยกำหนด

นักศึกษาชายใช้เสื้อเชิ้ตคอตั้งสีขาว ผ่าอกตลอด แขนสั้นหรือแขนยาวไม่พับแขน และสวมเสื้อเข้าในกางเกง นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.57 นักศึกษาหญิงให้ใช้เสื้อเชิ้ตสีขาวทรงสุภาพ ผ่าอกตลอด แขนสั้น ไม่ใช้เสื้อรัดรูป ติดกระดุมโลหะเครื่องหมายมหาวิทยาลัย 5 เม็ด สวมเสื้อเข้าในกระโปรง นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.70 เนคไททำด้วยผ้าเกลี้ยงสีม่วง นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.47 เข็มขัดทำด้วยหนังเกลี้ยงสีดำ หัวเข็มขัดทำด้วยโลหะมีตรามหาวิทยาลัยอยู่ตรงกลาง นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.42 กางเกงขายาวทรงสุภาพ สีเทา สีดำ ไม่ใช่ผ้ายีนส์ นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.59 ถุงเท้าสีดำ สีกรมท่าหรือสีน้ำเงิน ไม่มีลวดลาย นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.36 รองเท้าหนังหรือผ้าใบหุ้มส้นสีดำหรือสีขาว ไม่มีลวดลาย นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.40 กระโปรงใช้สีเทาหรือสีดำ ยาวคลุมเข่า ไม่ผ่าชายกระโปรง ไม่มีจีบรอบ นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.08 ใช้รองเท้าหนังหรือผ้าใบหุ้มส้นสีดำหรือสีขาว ไม่มีลวดลาย นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.34 ชั้นปีที่ 2-4 ให้ใช้รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ สีน้ำตาลหรือสีขาวไม่มีลวดลาย ความสูงไม่เกิน 1-2 นิ้ว นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.49 ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.55 นักศึกษาทุกชั้นปีที่เรียนวิชาปฏิบัติให้แต่งกายตามสาขาวิชาที่กำหนดและให้ถูกต้องตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.49 กรณีที่ไม่มีการเรียนวิชาปฏิบัติให้นักศึกษาแต่งกายตามระเบียบมหาวิทยาลัยเท่านั้น นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.69 นักศึกษาที่มีชุดประจำสาขาวิชาให้แต่งได้ในวันหยุดหรือวันที่มีกิจกรรมเท่านั้น นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.48 นักศึกษาหญิงต้องแต่งกายให้สุภาพ ห้ามสวมกางเกงมาเรียน นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.65 ไว้ผมทรงสุภาพ จัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อย นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.42 ตัดเล็บให้สะอาด นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.17 นักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบมีข้อกำหนดคือว่ากล่าวตักเตือน งดให้บริการในการติดต่อกับหน่วยงาน ไม่อนุญาตให้เข้าชั้นเรียนและห้องสอบ นักศึกษามีความเห็นด้วยมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.32 โดยสรุปนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบการแต่งกายของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ. 2550 ในระดับมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.39

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการปรับปรุงและพัฒนาระเบียบว่าด้วยการแต่งกายของนักศึกษาของมหาวิทยาลัย พ.ศ.2550 สิ่งที่จะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลง ในหนึ่งสัปดาห์ ให้ใส่เครื่องแบบนักศึกษา 3 วัน ชุดสาขา 1 วัน และชุดอื่นอย่างอิสระ

1 วัน เพราะจะได้ไม่เกิดความจำเจในการเรียน ต้องการใส่กระโปรงจีบรอบได้ เนื่องจากเคลื่อนไหวสะดวก สิ่งที่ต้องพัฒนา
สายเข็มขัดใช้ได้สองหน้า ควรเข้มงวดให้นักศึกษาแต่งกายให้ถูกระเบียบเหมือนกันทั้งมหาวิทยาลัย

อภิปรายผล

จากการศึกษาถึงความคิดเห็นของนักศึกษาทุกสาขาวิชาที่มีต่อการแต่งกายให้ถูกระเบียบ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา
สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มีความคิดเห็นว่ายบายการแต่งกายให้ถูกระเบียบทำให้นักศึกษาดูดีสุภาพเรียบร้อย มีการแต่งกาย
ไปในทิศทางเดียวกัน สาขาวิชาการตลาด มีความคิดเห็นว่าเป็นทำให้นักศึกษาดูดี ดูเป็นเด็กเรียน ทำให้นักศึกษาแต่งกาย
เท่าเทียมกัน สาขาวิชาบัญชี มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้เกิดความเป็นเรียบร้อย บุคคลภายนอกชื่นชม
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มีความคิดเห็นว่าการส่งเสริมให้นักศึกษามีระเบียบวินัยมากขึ้น น่าเชื่อถือเหมาะแก่การเป็น
นักศึกษา สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการแต่งกายให้ถูกระเบียบ มีความมั่นใจในการไปเรียน รองเท้า
คัชชูทำให้ดูสง่างาม กระเป๋าถือไม่ควรมีสีฉูดฉาดเกินไป สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มีความคิดเห็นว่าการแต่งกายถูก
ระเบียบตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดเหมาะสมแล้ว ใส่แล้วรู้สึกภูมิใจที่ได้เข้ามาเรียน ดูมีระเบียบ สวยงาม มีคนชม สาขาวิชา
บริหารทรัพยากรมนุษย์ มีความคิดเห็นว่าเป็นการแต่งกายที่สง่างาม สามารถติดต่อกับงานได้สะดวก สาขาวิชานิติศาสตร์
มีความคิดเห็นว่ายบายเหมาะสมดีแล้ว ดูมีระเบียบเรียบร้อยสมกับเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ข้อมูล
ความคิดเห็นที่ได้มีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันในระเบียบการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
พ.ศ.2550 และสอดคล้องกับแนวความคิดของ ลักษณะ สตะเวทิน. (2540 : 59) กล่าวไว้ว่า ทศนคติเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับ
กับความรู้สึกรู้จักคิด ความเชื่อ และการแสดงออกของมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวผู้รับสารมาตั้งแต่เกิด แต่เกิดจากผู้รับสารนั้น
ได้เรียนรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ปัจจัยที่ก่อให้เกิดทศนคติ 1) ประสบการณ์เฉพาะอย่างเป็นประสบการณ์
ที่ผู้รับสารได้พบได้เห็นมาด้วยตนเองและการพบเห็นนั้นทำให้เกิดการฝังใจจนกลายเป็นทศนคติ 2) การติดต่อสื่อสารกับ
บุคคลอื่น โดยปกติในชีวิตประจำวันของผู้รับสารย่อมมีการติดต่อสื่อสารกับบุคคลในสังคม ทำให้ผู้รับสารรับทศนคติหลาย ๆ
อย่างเข้าไว้ในตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจ 3) รูปแบบ เป็นการมองดูบุคคลอื่นว่าเขาทำอย่างไร แล้วจำรูปแบบนั้นมาปฏิบัติจน
เกิดทศนคติขึ้นมา 4) องค์ประกอบของสถาบัน ได้แก่ โรงเรียน วัด ครอบครัว สมาคมองค์กรต่างๆ สถาบันเหล่านี้มีส่วน
ในการสร้างทศนคติให้แก่ผู้รับสารอย่างมากมาย เช่นเดียวกับที่นักศึกษาทุกสาขาวิชาคณะวิทยาการจัดการมีทศนคติที่ดี
ต่อระเบียบการแต่งกายมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพราะเกิดจากการได้รับรู้ ได้เห็นและได้ปฏิบัติ

สำหรับความพึงพอใจและความภาคภูมิใจที่ได้สวมใส่เครื่องแบบนั้น ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปลายเปิดและการสัมภาษณ์
เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาสาขาวิชาการจัดการทั่วไป, การตลาด, บัญชี, เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, คอมพิวเตอร์ธุรกิจ,
บริหารทรัพยากรมนุษย์, อุตสาหกรรมท่องเที่ยว และนิติศาสตร์ มีความพึงพอใจและมีความภาคภูมิใจเครื่องแบบที่
มหาวิทยาลัยกำหนด ใส่แล้วดูดีสุภาพเรียบร้อย ข้อมูลความพึงพอใจที่ได้มามีความสอดคล้องและไปในทิศทางเดียวกับ
ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow (Maslow 's hierarchy of human needs) โดย Abraham Maslow ได้เสนอ
หลักการของทฤษฎีดังกล่าวว่าความต้องการพื้นฐานของบุคคลแบ่งเป็น 5 ระดับ (อ้างถึงใน หลุยส์ จำปาเทศ, 2535 : 31-39) ดังนี้
1) ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological need) 2) ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and security
need) 3) ความต้องการการยอมรับ (Belongingness and love need) 4) ความต้องการนับถือตน (Esteem need)
5) ความต้องการการสัมฤทธิ์ผล (Self-actualization need) เช่นเดียวกับความพึงพอใจของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ
ที่สวมเครื่องแบบนักศึกษาตามระเบียบมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พ.ศ. 2550 เพราะเครื่องแบบสวยงาม มิดชิดไม่เป็น
อันตรายต่อตนเอง ได้รับความปลอดภัยเมื่อแต่งมาเรียน ได้รับคำชื่นชมยกย่องจากผู้พบเห็น ทำให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจ
ที่เป็นส่วนหนึ่งที่ได้สร้างชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์

สำหรับความต้องการเกี่ยวกับเครื่องแบบของนักศึกษาชั้น ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปลายเปิดและการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาทุกสาขาวิชามีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ ต้องการมีเสื้อประจำสาขา เสื้อประจำห้อง มีเข็มกลัดบอกระดับชั้นปี สามารถใส่มาเรียนมาทำกิจกรรม ใส่ไปฝึกงานได้อย่างเสรี ส่วน สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ และนิเทศศาสตร์ มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ควรมีชุดประจำถิ่นอีสานได้เพื่อแสดงถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น คำตอบเหล่านี้มีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิทย์ เทียงบุรณะธรรม. (2547) ได้กล่าวถึง เอกลักษณ์ หรือ Identity หมายถึง สิ่งที่มีคุณสมบัติของคนหรือสิ่งหนึ่งและมีนัยยะขยายต่อไปว่าเป็นคุณสมบัติเฉพาะของสิ่งนั้นที่ทำให้สิ่งนั้นโดดเด่นขึ้นมาหรือแตกต่างจากสิ่งอื่น นักศึกษาทุกสาขาวิชาคณะวิทยาการจัดการ มีเอกลักษณ์เฉพาะวิชาชีพ เช่น สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นงานบริการ การต้อนรับในโรงแรม สนามบิน จะเน้นความสุภาพ สง่างาม การแต่งกายในชุดสูทจะเหมาะสม สาขา วิชานิเทศศาสตร์ เป็นงานด้านการสื่อสารมวลชน ต้องการความรวดเร็วในการทำงาน การแต่งกายจะเน้นการเคลื่อนไหว สะดวก สุขภาพ ชุดเดียวทำงานได้หลายหน้าที่ สาขาวิชาบริหารทรัพยากรมนุษย์ จะทำงานในสำนักงาน ให้บริการบุคลากร ภายในจึงเน้นการแต่งกายตามนโยบายหน่วยงาน เป็นต้น ดังนั้น นักศึกษาทุกสาขาวิชามีความต้องการรักษาจุดเด่นไว้ โดยการแสดงออกมาในรูปแบบของการแต่งกายในวันทำกิจกรรมหรือวันที่มีเรียนภาคปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

- 1) มหาวิทยาลัยควรกำหนดให้นักศึกษาปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัด โดยผู้สอนเพราะใกล้ชิดนักศึกษามากที่สุด หากนักศึกษาฝ่าฝืน มีบทลงโทษอย่างชัดเจนและให้ทุกคนปฏิบัติตาม
- 2) ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัย ควรแต่งกายตามระเบียบของหน่วยงานหรือแต่งกายสุภาพเรียบร้อยให้เป็นแบบอย่างกับนักศึกษา
- 3) ควรมีเครื่องแบบประจำสาขาวิชาตามความสนใจของนักศึกษา เป็นเครื่องแบบที่มหาวิทยาลัยเป็นผู้ออกแบบร่วมกับตัวแทนนักศึกษา จะทำให้เกิดการมีส่วนร่วมและมีเอกลักษณ์เฉพาะที่ชัดเจน
- 4) กำหนดให้นักศึกษาแต่งกายตามอัยาศัยได้สัปดาห์ละ 1 วัน เพื่อให้ศึกษามีเสรีภาพส่วนบุคคลตามกรอบของมหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

กรุงเทพโพล. (2550). พฤติกรรมการแต่งกายนักศึกษา, 15 มีนาคม 2550. <http://bangkokpoll.bu.ac.th/>

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. (2550). คู่มือให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. บุรีรัมย์.

ลักขณา สตะเวทิน. (2540). หลักการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์.

วิทย์ เทียงบุญธรรม. (2547). พจนานุกรมภาษาไทย-อังกฤษ. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

หลุย จำปาเทศ. (2535). จิตวิทยาการจูงใจ กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์.

อภิญา เพ็ญฟูสกุล. (2547). อัตลักษณ์. กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์.

ทิดกร สอนภาษา. (2550). “อัตลักษณ์” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<http://www.nationejobs.com/citylife/content.php?ContentID=1451>. 15 มีนาคม 2550.

ศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (2550). ความคิดเห็นต่อปัญหาการแต่งกายของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา.

[ออนไลน์]. เข้าถึงได้ (http://research.bu.ac.th/temp_ribu/ribu/contact.html) 15 มีนาคม 2550.